

Kgl. Kapelmusikus Frederik Marke

Ved Chr. Olsen, Torpelund.

For mange Aar siden bad jeg Fr. Marke fortælle mig sit Levnedsløb. Det vilde han gerne og en Tid efter modtog jeg følgende:

„Min Farfader, Anders Larsen — 18.11.75 — ejede en Gaard i Marke, efter hvilken By Slægten bar Navn. Gaarden var en Fæstegaard under Aggersvold. Min Farmoder, Maren Andersdatter, f. 1815, der boede hos mine Forældre fra 1875 til sin Død i 1884, er den af mine Bedsteforældre, der stod mig nærmest. Hun var en elskelig gammel Kone, der i min Barndom fortalte mig mange Træk af Bondelivet i gamle Dage, f. Eks. om Hoveviet og Herregaardslivet paa Aggersvold. Om Aftenen, naar jeg laa sammen med hende i Sengen, fortalte hun mig mange gamle Folkesagn, sang gamle Folkesange og Viser for mig, hvorved hun i høj Grad paavirkede min Fantasi, særlig da hun selv fuldt og fast troede paa sine Fortællingers Virkelighed og Sandhed. Derfor har denne gamle Kone haft den største Betydning for min Udvikling.

Min Morfader, David Frost, var født i Aaret 1800 i Mørkøv eller Knabstrup. Hans Fader, Hans Frost, var sammen med sin Broder kommen fra Bornholm. Under Pengekrisen 1813 var Hans Frost, der maa have været en ret velstaaende Mand, i Stand til at yde Major Lunn paa Knabstrup et Laan paa ikke saa faa Tusinde Rigsdaler. Sønnen, David Frost, købte en Selvejergaard i Kundby paa 22 Tdr. Land, ganske fortrinlig Jord. Ved Siden af Landbruget drev han Handel med Tømmer og havde et Hjulmagerværksted. Han var en mut, tavs, men meget ar-

bejdsom Mand, der forlangte meget Arbejde af sine Børn. Han skaanede dog heller ikke sig selv. Tømmeret, han skulde bruge, købte han paa Roden, han maatte derfor selv fælde Træerne; og ofte maatte han køre flere Mil for at hente sit Tømmer. Skønt han havde en stor Børneflokk, blev han en velstaaende Mand, og ved sin Død i 1870 ejede han en Del Ejendomme i Byen (ca. 8 forskellige Huse) samt en god Tørvemose. Hans Hustru, Johanne Jensen — 1807—94 — var af en fattig Slægt, men var ham en overordentlig dygtig Medhjælper i Arbejdet. Hun var imidlertid af et meget muntret og livligt Temperament. Da Børnene voksede til, samlede hun ofte Ungdommen i Byen til „Lege-stue“, men rigtignok først efter at hendes Husbond var gaaet i Seng. De var blevet gift i 1835; i deres lange Forlovelsestid, der strakte sig over flere Aar, saa de hinanden to Gange. Hjemmet var meget smukt. Møblerne var købt paa Herregaardsauktioner, og der fandtes sjældne Skabe, Chatol, Sofa og Klapbord. Paa Væggen i Dagligstuen fandtes et stort Maleri, et Portræt malet af den berømte Maler Piko, erhvervet fra Herregaarden Kongsdal. Krigsminister Tscherning, der jo en Tid var Svinningekredsens Repræsentant paa Rigsdagen, boede i flere Somre med sin Familie hos dem.

Min Fader, Anders Andersen (1839—96), var eneste Søn. Han var en begavet, letbevægelig og livlig interesseret Mand. I sin Ungdom var han Elev paa Hindholm Højskole, der dengang lededes af Stephensen, den senere saa bekendte Forstander for Holsteinsminde Børnehjem. Han havde kun liden Interesse for Landbruget, men stærkt aandelig interesseret havde han Lyst til Bogen, vilde gerne have været Lærer; men Faderen ønskede, at han skulde være Landmand, og i Aaret 1859, samme Aar mine Forældre blev gift, overtog han, 20 Aar gammel, en Gaard i Jyderup By. Han havde en levende Sans for Musik; skønt han aldrig selv dyrkede Musikken, sørgede han for, at alle hans Børn fik musikalsk Uddannelse, og Slægten har sikkert fra ham arvet aandelig Interesse og musikalsk Sans. Efter Faderens Død overtog han dennes Fæstegaard i Marke (1875). Han købte den til Selvejendom og byggede den op; men paa Grund af de for Land-

bruget saa uheldige Konjunkturer i Firserne maatte han sælge sin Ejendom (1887) og med Familie flytte til København.

Min Moder, Karen Marie Frost (1837—93), var i sit Hus en dygtig Husmoder og en kærlig, god Moder for sine Børn; hun fik 8 Sønner, hvoraf 5 blev voksne. Hun var med stærke Baand knyttet til Barndomshjemmet i Kundby og til sine Søsken. Hjemmet i Marke var smukt og hyggeligt med en herlig Have. Her samledes ofte Slægt og Venner til fornøjeligt Samvær, hvor de 4 Sønner, der alle var Musikere, forlystede Gæsterne med deres Musik, der baade var af alvorlig og lettere Art. Som den livlige, stærkt i alle Tiders Forhold saa interesserede Mand, min Fader var, deltog han meget i det dengang saa bevægede politiske Liv, var Medlem af Skolekommission og Sogneraad; men disse Interesser bidrog vel til, at Arbejdet ved selve Landbruget blev noget forsømt. Det var med Sorg, at mine Forældre maatte forlade deres Gaard og gode Hjem i Marke, og min Moder kom aldrig nogensinde over det. Hendes sidste Aar var ulykkelige, et fra Slægten nedarvet Tungsind kunde til Tider formørke hendes Forstand. To unge, haabefulde Sønners Død i deres bedste Alder bidrog meget til hendes tidlige Død i 1893. Min Fader overlevede hende kun i tre Aar.

Jeg selv er født i Jyderup d. 25. Marts 1870. Mit fulde Navn er *Jens Frederik Andersen (Marke)*. Mine 5 første Aar levede jeg i denne By, hvor min Fader, som før nævnt, boede fra 1859—75. Mine første Erindringer er knyttet til det i Gaarden store, skyggefulde Valnødtræ, hvis herlige Krone skyggede over den halve Gaardsplads.

Mit første Indtryk af Musik fik jeg, da jeg var 3 Aar gammel. Min ældste Broder spillede en gammel Dans paa sin Violin. Endnu kan jeg tydelig huske Melodien og hvorledes jeg dansede til den. Fem Aar gammel flyttede jeg med mine Forældre til Marke, hvor jeg sluttede mig meget til min gamle Farmoder, hendes Fortællinger om Nisser, Trolde og underjordiske Væsener gjorde et dybt Indtryk paa mit Barnesind.

Jeg gik i Skole i Thorslunde, først hos gamle Fogtmann, Folkethingsmandens Fader. Denne Mand, der i sine yngre Aar skal

have været en dygtig Lærer, var nu meget aflægs, og det var kun grumme lidt, jeg fik lært. Men heldigvis blev Fogtmann afløst af en overordentlig dygtig Lærer, afdøde Folkethingsmand Anders Nøhr. Jeg var ca. 11 Aar, da denne dygtige unge Mand overtog Embedet, og han har haft den største Betydning for min aandelige Udvikling. Han stod min Fader meget nær, og jeg selv stod i Venskabsforhold til ham til hans Død.

Da mine ældre Brødre alle var Musikere, var jeg ikke ret gammel, da jeg fik en Violin i min Haand. Min ældste Broder gav mig de første Begyndelsesgrunde i Violinspil, men da vi var fire Brødre, der daglig spillede sammen, opnaede jeg hurtigt violinistisk Færdighed uden nogen egentlig Undervisning. Jeg begyndte at spille paa $\frac{1}{2}$ Violin, da jeg var 7 Aar gammel, og da jeg var 10 Aar, var jeg første Gang sammen med mine Brødre til Stede ved en Skovfest ved Jyderup (Pinseskoven), hvor vi spillede til offentlig Dans. Fra den Dag af har jeg stadig været i praktisk Virksomhed som Musiker. De fire Brødre spillede til alle mulige Gilder og Sammenkomster, f. Eks. Barsel, Bryllup, Fastelavnsgilder o. s. v.; ligeledes til Høstgilder paa alle Egnens Herregaarde.

Ved Fastelavnsoptog og Skovture dyrkede vi ogsaa Blæseinstrumenter: To Trompeter, Althorn og Tuba. Jeg blæste Althorn, men 12 Aar gammel var jeg i København i en Maaned for at lære at blæse Tuba, hvorefter jeg ved min Hjemkomst underviste en ældre Broder i Dyrkelsen af dette Instrument; ellers spillede han Cello og Kontrabas. En anden Broder dyrkede Fløjte og Trompet, og han var en fortrinlig Fløjtenist. Min ældste Broder, L. Marke, der senere har virket som udøvende Musiker i over en Menneskealder i Hovedstaden, var en udmærket Blæser. Han udførte Bas-Trompetpartiet i Wagners Opera „Valkyrien“, første Gang den blev opført i København under Johan Svendsen.

Efter Datidens Forhold fik vi en god Betaling for at spille til disse Gilder — 8 à 10 Kr. pr. Stemme, foruden Fortæring. Ved mange Gilder blev Musikken betalt af Gæsterne, hvorved Indtægten ofte blev større. Da jeg altid spillede sammen med mine

Brødre, havde jeg ikke megen Forbindelse med de gamle Spille-mænd. I Hjemmet dyrkede vi den gamle, geniale Dansemusik, Strauss, Lanner og gamle Lumbye; tillige dyrkede vi klassisk Musik, Kvartetter, Orkestermusik o. s. fr. Alle Haydns Kvartetter havde jeg spillet, inden jeg begyndte at tage egentlig Undervisning i København.

Fjorten Aar gammel kom jeg til Hovedstaden, hvor jeg fik min første egentlige Violinundervisning hos Musikdirektør Chr. Jensen og spillede allerede et Aar efter i hans Orkester i „National“. Der findes saa godt som ikke et offentligt Sted i Datidens København, hvor jeg ikke har virket som udøvende Musiker, endogsaa i en Baggaard i Borgergade spillede jeg til offentlig Dans sammen med tre blinde Musikere.

Mine økonomiske Forhold kunde til Tider være noget miserable. En af mine Kammerater, der ogsaa var fuldstændig blottet for Eksistensmidler, havde en Dag fra sit Hjem paa Landet modtaget en lille Krukke Svinefedt. Han havde noget gammelt Brød liggende og inviterede mig derfor hjem til sig til et Maaltid, men han beklagede, at han ikke havde nogen som helst Drikkevarer. Hertil svarede jeg, at jeg var i Besiddelse af en gammel Hat, som jeg vilde ofre til fælles Bedste. Vi hjemsøgte forskellige Marskandisere, uden nogen af disse følte Trang til at købe den. Til sidst spurgte jeg i min Fortvivlelse en af dem, om han ikke vilde give et Bud paa Hatten. Jo, det vilde han nok, men over fem Øre vilde han da ikke spendere paa den. Han havde næppe aabnet Munden, førend jeg langede Hatten ind til ham: „Hatten er Deres“. Derefter købte vi en halv Pægl Brændevin for den erhvervede Sum og holdt et lystigt Gilde paa Fethumpelen med det hjemmesmeltede Svinefedt ...

I disse strenge Aar havde jeg den Lykke, at en højt kultiveret musikalsk Dame, Frøken Honnens d’Lichtenberg, fattede Interesse for mig, og hun henvendte sig til Professor Tofte for at skaffe mig Friplads paa Konservatoriet. Ved Optagelsesprøven spillede jeg Spolers Violinkoncert Nr. 11, og jeg var den eneste af Ansøgerne med Violin som Hovedfag, der blev optaget med hel Friplads. Paa Konservatoriet modtog jeg Undervisning i tre Aar.

Mine Lærere var først og fremmest Professor Tofte, denne elskelige og i musikalsk Henseende betydelige Personlighed har haft den største Betydning for min violinistiske Udvikling. I Klaver modtog jeg Undervisning af Professor G. Mathison-Hansen, denne begavede Kunstner paavirkede mig særlig i lyrisk Retning. Professor Gades musikhistoriske Timer var selvfølgelig uforglemmelige. I Musikteori var den fine Teoretiker Orla Rosenhoff min Lærer, hans Undervisning satte jeg overordentlig højt.

Mine Kammerater paa Musikkonservatoriet var Brødrene Høeberg, Kr. Sandby, Schjørring, Sophus Andersen og din Søster Christiane.

Da jeg var 20 Aar gammel, blev jeg engageret af Kapelmester V. Neuman — en Broder til Skuespilleren — til hans Orkester i Gøtheborg. Fra denne By gjorde vi lange Koncertrejser gennem det mellemste og nordligste Sverige, særlig i Dalarna, Värmland og i enkelte Byer i Norrland. Paa disse Rejser optraadte jeg flere Gange som Solist. Efter et Aars Førløb vendte jeg tilbage til København. Jeg havde før min Afrejse deltaget i Kammermusiklivet, og min Længsel efter dette førte til, at da der var Mulighed for, at jeg kunne opnaa Orkesterstilling herhjemme i „Casino“, opgav jeg mit Engagement i Sverige.

Indtil jeg blev optaget i Det kgl. Kapel, spillede jeg i flere forskellige Orkestre i København: Folketheatret, Dagmartheatret, hvor jeg den sidste Tid var Koncertmester, Klampenborg Koncertsal og Tivolis Koncertsal under Georg Lumbye. Samtidig deltog jeg med den største Interesse i Kammermusiklivet. I „Privat Kammermusikforening“, hvor jeg havde spillet fra første Begyndelse, blev jeg senere Bestyrelsesmedlem, hvilket Hverv jeg har varetaget til Dato. Ogsaa i Nerudas gl. Kammermusikforening har jeg virket fra den Tid og til nu.

1896 blev jeg enstemmigt optaget ved en Violinkonkurrence til Det kgl. Theater. Aaret efter blev jeg ved Professor Chr. Petersens Afgang fra Nerudakvartetten opfordret til at være Medlem af Kvartetten ved dens Koncertrejser i Sverige og i de danske Provinsbyers forskellige Musikforeninger. Det siger sig selv, hvilken enorm kulturel og kunstnerisk Betydning, det har været

for mig at medvirke sammen med disse store Kunstnere. Jeg har fra den Tid saa godt som altid været Bratschist, naar Professor Anton Svendsen har været Primarius. Indtil Professor Nerudas Død medvirkede jeg altid, naar Trioen A. Svendsen, Neruda og Frøken Stockmarr paa deres Program havde Klaverkvartetter.

I Aarene 1903—04 dannede jeg min egen Kvartet (Markvartetten) sammen med mine Kammerater fra Det kgl. Kapel: Jul. Borup, Schmidt og Ejler Jensen. Vi dyrkede dels klassisk, men ogsaa en Del moderne Musik (Carl Nielsen, Grieg, Smetana, Novaceck o. a.). Da Ejler Jensen efter nogle Aars Forløb afgik ved Døden, fik Kvartetten en ny Sættelse, idet Borup traadte tilbage i nogle Aar og blev afløst af Bartholdy, og i Stedet for Ejler Jensen indtraadte Siegfried Salomon.

Efter Schmidts Død dannedes en ny Konstellation: Marke, Schiørring, Borup og Ernst Høeberg, som i en Række af Aar gav mange Koncerter, dels i Hovedstaden og dels i Provinsens Musikforeninger.

Da Schiørring blev udnævnt til Koncertmester i Det kgl. Kapel, blev han i Kvartetten afløst af Georg Aarskov. I denne Sættelse udfoldede Kvartetten en stor Virksomhed. Vi fremførte i Sæsonen 1917—18 Beethovens samtlige Kvartetter, hvilket vakte megen Opmærksomhed og betegnedes offentlig som Kvartetens største musikalske Bedrift.

I samme Tidsrum har jeg virket sammen med flere udenlandske store Kunstnere, der besøgte København; naar de fremførte Kammermusikværker, var jeg altid Bratschist. Af Navne kan jeg nævne følgende: Edvard Grieg, Brødrene Malkine, Safonof og Hugo Becker. Størst Betydning for mig var min Samvirken med den verdensberømte „Petersborg Kvartet“, hvor Louis Jensen og jeg spillede sammen med dem i Tschaikowskys berømte „Florentinersekstet“.

Efter 25 Aars Virksomhed i Det kgl. Kapel blev jeg, ved Koncertmester Gades Død, tilbudt Koncertmesterpladsen (uden Konkurrence), men paa Grund af svigtende Helbred — en Hjertelidelse — maatte jeg afslaa dette ærefulde Tilbud, da min Læge bestemt fordrede, at jeg skulde tage min Afsked fra Theatret.

Jeg modtog min Afsked med Pension i 1922. Siden har jeg dog virket — naar mit Helbred har tilladt mig det — ved Koncerter, særlig i Kammermusikforeningerne.“

Saavidt Fr. Marke, der var et altfor beskedent Menneske til at fremhæve sin egen kunstneriske Betydning. Det er da heldigt, at vi gennem Bladenes Koncertanmeldelser er i Stand til at følge ham paa hans kunstneriske Løbebane. Allerede da han som ung Menneske optraadte som Solist og ved en Koncert spillede den vanskelige Violinkoncert af Wieuxtemp, var alle Musikkritikerne enige om, at man her stod overfor en usædvanlig Begavelse; saaledes skrev Politikens Musikanmelder:

„... Hans Foredrag var fortræffeligt. Den fine og sikre Rytmesans — den ægte Musikers paalideligste Kendetegn — den store Tone og hele Svinget i Foredraget satte Præstationen i en høj Rangklasse.“ Om hans senere Koncerter skrev Pressen i saa begejstrede Udtryk som følgende:

„... Ganske særlig gælder dette en enkelt Præstation denne Aften! Hr. Markes Udførelse af Violinpartiet i Sjøgrens bekendte Piano og Violinsonate i E-Moll. At spille dette Arbejde, mens endnu det svenske Kunstnerpar Stenhammer—Aulins herlige Præstation her er i frisk Minde, var et Vovestykke. Men det skal baade til Hr. G. Høbergs og Hr. Fr. Markes Ære siges, at det lykkedes fuldt ud. Og Violinpartiets Udførelse blev tilmed ligefrem et Gennembrud for et ungt Violin-Talent, der sikkert nok vil lade høre fra sig i Fremtiden. Hr. Fr. Marke spillede med en musikalsk Tilegnelse af Stoffet, med en Varme og Inderlighed og en Toneskønhed, som ikke kunde andet end helt kunstnerisk rive med. En Violinpræstation af denne Art hører til Sjældenhederne, og for en ung Mand, der hidtil beskedent har holdt sig tilbage, lover den ganske særdeles meget.“

„... Hans Tone er skøn og ejer en sjælden Charme, hans Buestrøg sikkert, hans Teknik solid, og fremfor alt er der stort Temperament i den yderst talentfulde Violinspiller. Særlig hans ildfulde Foredrag af Sarasates „Zigeunerweisen“ gjorde stormende Lykke ...“

(Nationaltidende.)

„... Hr. Marke er Violinvirtuos af Rang. Navnlig hans Udførelse af Chopins Nocturne og Nachez' Zigeunerdans var mesterlig ...“

„... Det er altid en stor Nydelse at høre denne Kunstner. Hvad enten han spiller Violin eller Bratsch, hvad enten han spiller Haydn eller Mozart eller moderne Komponister, faar man et levende Indtryk af, hvilken Kunstner han er paa sit Instrument. Kritikken forstummer, og Tilhørerne glemmer alt andet for blot at lytte til de dejlige Toner, de vidunderlige Nuanceringer, det mægtige Forte eller hendøende Pianissimo ...“

Ved Fr. Markes 50 Aars Fødselsdag den 25. Marts 1920 havde Bladene lange Fødselsdagsartikler, her skal kun citeres en enkelt:

„„Gute Leute, aber schlechte Musikanten“ — hvis det i det hele taget holder Stik, saa er i alt Fald Fr. Marke Undtagelsen, der bekræfter Reglen. Det prægtigste Menneske er han, men rigtignok ogsaa en prægtig Musiker. Og hvis det var Kutyne mellem Musikere ved festlige Lejligheder at bringe hinanden Serenader, saa vilde der i Dag til Morgen lyde liflige Toner udenfor Huset paa Gasværksvej 10 A, og det ganske uden Hensyn til den prosaisk klingende Adresse. Og hvilken Koncert vilde det ikke blive. Hvert eneste Medlem af Det kgl. Kapel, fra Piccolofløjte til Bastuba, vilde være med at fejre Frederik Marke, den runde Kammerat paa den runde Fødselsdag. Man siger, at Marke ligner Beethoven, og noget er der om det. Men ikke blot i Skindet gør han det, ogsaa i Sindet. „Glade Følelser ved Ankomsten til Jyderup“ — den, der en Gang har set ham staa derude i sin Hjemegn og grave og luge sin egen Have, han har den levendegjorte Pastoralsymfoni for sig. Og ytrer man blot det mindske Ønske om at høre lidt god Musik midt i den landlige Idyl, straks griber han Violinen. Nogen mere ægte Musikglæde end den, hvormed han da stryger en Mozart'sk Andante, kan man ikke tænke sig, og lige saa naturnødvendig som Aftensmadden og den friske Luft er ham den daglige Kvartet, han som *pater familias* og Primarius tager sig inden Døre. For de spiller allesammen i den Familie, Kone og Døtre og Sønner.

Sin Hustru, Pianistinden Kathrine Marke, Datter af J. Olsen,

Torpelund, ægtede Fr. Marke i 1895. I Ægteskabet var følgende Børn: Poul, 1897—1938, ingeniør i Bulgarien. Ingrid, 1898, Violinistinde, g. m. Gerichtassessor Hans Schulze-Rhonhof, Bayern. Karen Marie, 1904, Pianistinde, København. Johannes, 1906—1956, Bratchist i Radioorkestret.

Men foruden denne private Marke-Kvartet, eksisterer der jo, véd alle Musikfolk, en mere officiel. Det var den, der i sidste Sæson tog sig paa at opføre Beethovens samtlige Kvartetter, lige fra de uskyldige Op. 18 til de galeste af „de gale“. En ideel Bedrift, som man saamænd godt kunde have været bekendt at gøre Fr. Marke til Kammermusikur paa. Man var ikke kommet til den forkerte, om det var sket. For Resten er en saadan ydre Tilkendegivelse overflødig, Marke har for alle Kyndige for længst udnævnt sig selv til Kammermusiker, den renlivede, blodrige og ægte Musikanter han er — —.“ [Audiivi.]

Den 1. August 1925 — den sidste Sommer Fr. Marke levede — besøgte jeg ham i hans hyggelige Sommerbolig ovre i Stokkebjerg ved Jyderup. Om Aftenen gik vi en Tur ad Stien langs den mørke Aggersvold-Skov. Tilvenstre for os bølgende, frodige Græs- og Kornmarker, bag hvilke de store Bakker tegnede deres mørke Silhuetter mod den rødgule Solnedgangshimmel derude i Vest.

„Naar jeg gaar herude og ser paa alle Bakkerne“, begyndte Fr. Marke, „føler jeg mig saadan i Kontakt med det bedste i mit Indre, med Hjemfølelsen! Ak, hvor maa det have været svært for mine Forældre at forlade deres Hjem — de var jo tvungne til det — det maa have været forfærdelig strengt. Og selv nu — saa mange Aar efter — naar jeg kommer derned i mit gamle Hjem, gør det forfærdelig ondt i mig. Havde jeg dog bare den Gang kunnet hjælpe dem til at blive dér.

Gud ved egentlig, hvor længe jeg har igen? I Dag føler jeg mig særlig daarlig. Een Gang skal det jo komme, og det kan lige saa godt komme først som sidst, lige saa godt i Dag som om Aar. Det skal jo ske“.

Det var min sidste Samtale med Fr. Marke. Kort efter flyttede Familien til København. I November skulde hans yngste Datter, Karen Marie, have sin Debut-Koncert, og det var som om Tanken om dette og om, at han skulde spille med og introducere hende i den københavnske Musikverden, fik hans Kræfter til at flamme op endnu en Gang — den sidste. Syg, som han var, gennemførte han ved Koncerten sit Parti i Schuberts Klaverkvintet. Det var ham en stor Glæde, at denne forløb saa godt og alle Koncertanmeldelserne var saa gode. Her skal blot anføres, hvad Hugo Seligmann skrev i „Politiken“:

„... Som Partnerske ved Klaveret i et stort Kammermusikværk — Schuberts berømmelige Kvintet — traadte i Aftes den purunge Frk. Karen Marke ind paa Musikens Arena. Ved Primopulten sad hendes Fader, Hr. Frederik Marke, den prægtige Musikanter, der alle Dage var Kammermusikens svorne Elsker, i Salen vrimgledede det med Sandby'er, Borup'er og Olsen'er, disse Musikslægter, hvis Vugge stod oppe i den sagnrige Musikegn Nordvestsjælland, og som stadig skyder nye og friske Skud.

Nummer sidst, Frk. Karen Marke, er ikke værst. En rigtig lille Knop er hun, lige paa, hvad anbelanger Musiken. Med sin friske Umiddelbarhed er hun som sprunget lige af Mark og Eng, og hun har Blodet, det oprindelige, til Tider helt heftige Sind, som hun fik fra sin Far i direkte Arv, og som hos dem begge er forenet med fin og nøbel musikalsk Følelse.“

Hans Arvtager kunde løfte Arven — nu kunde han dø. Den fjerde Februar 1926 sov han stille hen.

Forfatteren, Bibliothekar Julius Clausen, der i mange Aar stod Fr. Marke nær, skrev ved hans Død i Berlingske Tidende:

„Med Fr. Marke er et Menneske gaaet bort, for hvem Musikens Kunst var Livets skønneste Blomst, som tjente den i dybeste Kærlighed og Ærbødighed, og som oplevede at se denne Kærlighed gengældt, saa at den satte de fineste og skønneste Frugter.

Frederik Marke var Medlem af Det kgl. Kapel — den højeste professionelle Anerkendelse en dansk Musiker naar frem til — en paapasselig og udmærket Orkesterspiller, men ved Siden af var han noget langt mere: i en lang Adrække, lige til Sygdom-

men den sidste Tid nedbrød hans Kræfter, var han den fremragende og begejstrede Kammermusikspiller, til hvis Minde ikke mindst Kammermusikforeningen staar i stor Taknemmelighedsgæld.

Om han førte Kvartetten som Primarius, eller han spillede Bratchstemmen, derpaa kom det ikke Marke an. Der var kun een Ting, det ham kom an paa, og det var Kunsten. Saa kom der et Glimt i den lille, tætbyggede Mands Øjne, saa gav han sig helt hen — han blev ligefrem klassisk i sin Hengivelse, ligesom han fysisk næsten var den inkarnerede Schubert. Ja, Schubert og Mozart var hans sædvanlige yndlinge. Dem spillede han til Fuldkommenhed, fordi hans Spil paa samme Tid var Udtryk for det fine, luftige og for det udtrykfulde. Paa samme Tid Adel og Sentiment. Markes Schubert-Gengivelse var fuldendt poetisk, baaret af det fineste musikalske Instinkt og fuldstændig i Harmoni med Værkets Aand. Dvoraks varme Musikblod var ogsaa af samme Art som hans. Med dyb Ærbødighed og Andagt dyrkede han ogsaa Beethoven og Brahms.

Et ganske egenartet og sjældent Kunstnerfysiognomi og derhos et Menneske, hvis Væsen Kunsten helt igennem havde adlet. Tjent sig frem fra ganske beskedne Kaar til en Førerstilling i Musikkens fineste Form var han selv helt igennem kammermusikharmonisk og elskelig i Væsen og Udtryk.“

Og ikke mindre smukt skrev Hugo Seligmann i Politiken:

„Med dyb Vemod vil vort Musikpublikum modtage Meddelelsen om Frederik Markes Død.

Han var en prægtig Musiker og et prægtigt Menneske. Hørte til de ikke alt for mange, der dyrker Kunsten uden Spor af Selviskhed, med den højeste Idealisme. Bondefødt som han var, laa der over hans Musik som over hans Person noget primitivt og blodrigt, som var i Pagt med Musikken. Og hans Oprindelighed var parret med noget fint, ja ædelt, og i denne sjældne Forening af det stærke og det fine udfoldede hans Personlighed sig med dens Kendetegn af et svulmende Temperament og dyb Følelse ... Hans Gud her paa Jorden var Mozart. Hvor var det smukt at høre ham spille en Mozart'sk Andante. Bag hans rene og yndige

Tone følte man ikke blot Musikkens Skønhed, men ogsaa hans egen Betagelse og hans kærlige og barnlige Sind.“

Tirsdag den 9. Februar blev Fr. Marke bisat fra Krematoriet paa Bispebjerg. Blandt de mange tilstedeværende saas Professor Anton Svendsen, Komponisten Louis Glass, kgl. Kammermusikus Peder Møller, kgl. Kapelmusikus Kr. Sandby, Kunstmaleren Luplau Janssen, kgl. Koncertmester Schiørring samt adskillige andre af Kunstner- og Musikverdenen.

Bag Københavns Orkesterforenings florumvundne Fane og mellem to Kandelabre stod den afdødes Kiste, der var helt dækket af Blomsterdekorationer. Der var signerede Kranse, bl. a. fra Det kgl. Teaters Direktør, Dansk Tonekunstnerforening, Solistforeningen og Frederiksberg Kammermusikforening o. m. a.

Efter at Salmen „Befal du dine Veje“ var sunget, talte Afdødes Ven, Pastor, Dr. phil. Arne Møller, Kjølstруп, om Guds Gaver, af hvilke Marke havde faaet en af de kosteligste, Musikken. De, der har haft den Lykke at høre Fr. Markes skønne og ædle Tone, vil sikkert være enige om, at den var en Gave fra Gud, og at hans Spil, hvor han naaede højest, var en Del af Sfærernes Musik.

Efter Salmen „Lyksalig“ spillede kgl. Kammermusikus Peder Møller, Georg Aarskov, Borup og Siegfried Salomon en Andante af Schubert — den, Frederik Marke holdt mest af og spillede smukkest — og dermed var Højtideligheden tilende.“